

Sygn. akt **II Ca 473/15**

II Cz 551/15

POSTANOWIENIE

Dnia 15 czerwca 2015 roku.

Sąd Okręgowy w Szczecinie Wydział II Cywilny Odwoławczy

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSO Agnieszka Tarasiuk – Tkaczuk

Sędziowie: SO Zbigniew Ciechanowicz

SO Tomasz Szaj (spr.)

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w dniu 15 czerwca 2015 roku w S.

sprawy z powództwa **R. S. i A. S.**,

przeciwko (...) **Spółce z ograniczoną odpowiedzialnością w P.**,

o zapłatę,

na skutek apelacji oraz zażalenia wniesionych przez powodów od wyroku Sądu Rejonowego w Myśliborzu z dnia 29 października 2014 r. w sprawie o sygn. akt I C 686/12

I. uchyla zaskarżony wyrok w zakresie punktu 2 i 4 i w tym zakresie sprawę przekazuje Sądowi Rejonowemu do ponownego rozpoznania;

II. odrzuca apelację w pozostałym zakresie.

SSO Tomasz Szaj SSO Agnieszka Tarasiuk – Tkaczuk SSO Zbigniew Ciechanowicz

Sygn. akt **II Ca 473/15**

II Cz 551/15

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 29 października 2014 roku Sąd Rejonowy w Myśliborzu zasądził od pozwanego na rzecz powodów kwotę 3 980,- zł z ustawowymi odsetkami od dnia 21 maja 2007 roku (pkt 1), zwrócił pozew ponad kwotę 3 980,- zł (pkt 2), zasądził od pozwanego na rzecz powodów kwotę 2 516,- zł kosztów postępowania (pkt 3) oraz zasądził od powodów na rzecz pozwanego kwotę 2 417,- zł zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w zakresie powództwa zwróconego (pkt 4).

Uzasadniając rozstrzygnięcie w zakresie punktu 2 Sąd wskazał, że „wobec rozszerzenia żądania pozwu przez pozwanych Sąd i nieuiszczenia opłaty od rozszerzonego powództwa, ponad zasądzona w pkt 1 kwotę pozew został zwrócony”.

Powodowie wnieśli zażalenie na zwrot pozwu, zarzucając naruszenie art. 130 § 1, 2, 3, 4 k.p.c. w zw. z art. 193 k.p.c. w zakresie w jakim sąd dokonał zwrotu pozwu bez wezwania powodów do uzupełnienia braków formalnych oraz

naruszenie tych samych przepisów w zw. z art. 187 k.p.c. w zakresie w jakim Sąd I instancji dokonał zwrotu pozwu w sytuacji, gdy spełniał on wymagania pozwu oraz pisma procesowego, a rozszerzenie powództwa było dopuszczalne.

Następnie powodowie wnieśli apelację od powyższego wyroku, zaskarżając go w całości, wnieśli o zmianę wyroku i zasądzenie od pozwanego kwoty 23 700,- zł z ustawowymi odsetkami od dnia 29 października 2014 roku oraz zasądzenie kosztów procesu. Zarzucili naruszenie art. 130³ § 2 k.p.c. w odniesieniu do rozszerzonego powództwa polegające na nierozliczeniu opłaty od rozszerzonego pozwu w wyroku, naruszenie art. 130 § 1, 2, 3, 4 k.p.c. i zwrócenie pozwu oraz naruszenie prawa materialnego – art. 225 k.c. w zw. z art. 230 k.c. w zw. z art. 305¹ k.c. w zakresie w jakim kwota zasądanego odszkodowania nie odpowiada całości roszczenia.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Zażalenie w zakresie zarządzenia o zwrocie pozwu zawartego w wyroku oraz związanego z nim orzeczenia o kosztach postępowania okazało się uzasadnione, zaś apelacja podlegała odrzuceniu.

W niniejszej sprawie powodowie w pozwie z dnia 16 października 2012 roku domagali się zasądzenia kwoty 3 980,- zł tytułem wynagrodzenia za bezumowne korzystanie z nieruchomości za okres od 21 maja 2007 roku do 21 października 2008 roku. W toku postępowania, pismem z dnia 25 września 2013 roku (k – 169) powodowie zmienili powództwo i wnieśli o zasądzenie od pozwanego na rzecz powodów kwoty 48 200,- zł jednorazowego wynagrodzenia za korzystanie z części nieruchomości. Na rozprawie w dniu 29 października 2014 roku pełnomocnik powodów cofnął powództwo co do kwoty 24 500,- zł i wniósł o zasądzenie kwoty 23 700,- zł od dnia wyrokowania.

Wskazać należy, że zgodnie z art. 130³ § 2 k.p.c. jeżeli obowiązek uiszczenia lub uzupełnienia opłaty powstał na skutek rozszerzenia lub innej zmiany żądania, z innych przyczyn niż wymienione w § 1, albo po wysłaniu odpisu pisma innym stronom, a w braku takich stron – po wysłaniu zawiadomienia o terminie posiedzenia, przewodniczący wzywa zobowiązanego do uiszczenia należnej opłaty w terminie tygodniowym (...). W razie bezskutecznego upływu terminu sąd prowadzi sprawę bez wstrzymywania biegu postępowania, a o obowiązku uiszczenia opłaty orzeka w orzeczeniu kończącym sprawę w instancji, stosując odpowiednio zasady obowiązujące przy zwrocie kosztów procesu. Podkreślić przy tym należy, że Sąd nadał bieg pismu z dnia 25 września 2013 roku, albowiem przyjął je do akt, podobnie jak odpowiedź na pozew, w której pozwany odniósł się do rozszerzonego żądania pozwu. Doręczenie tegoż pisma nastąpiło w trybie art. 132 § 1 k.p.c., zaś jak prawidłowo wskazał Sąd Apelacyjny w Łodzi w wyroku z dnia 26 listopada 2014 roku, I ACa 733/14, rozszerzenie żądania pozwu nie należy do kategorii pism wskazanych w art. 132 § 1¹ k.p.c. Sąd Rejonowy również prowadził postępowanie w rozszerzonym zakresie. Brak jest przy tym normatywnych podstaw do dokonania zwrotu pozwu w zakresie rozszerzonym, jak również Sąd takowej nie wskazuje. Jak wynika wprost z powyższego przepisu nieopłacenie pisma w wyznaczonym terminie nie wstrzymuje dalszego rozpoznania sprawy, a obowiązek wniesienia należytej opłaty zostaje zawarty w orzeczeniu kończącym postępowanie w danej instancji (por. postanowienie SN z 8 października 2009 roku, II PZ 10/09). Marginalnie tylko zaznaczyć należy, że już w uprzednio obowiązującym stanie prawnym ugruntowany był pogląd, że zwrot pisma może nastąpić wyłącznie przed nadaniem mu biegu.

W konsekwencji wobec uznania, że zwrot pozwu nastąpił bez podstawy prawnej, na podstawie art. 386 § 1 k.p.c. w zw. z art. 397 § 2 k.p.c., uwzględniając zażalenie powodów, należało uchylić rozstrzygnięcie o zwrocie pozwu zawarte w punkcie 2 wyroku oraz związane z nim rozstrzygnięcie o kosztach postępowania jako przedczesne.

Odnosząc się zaś do wywiedzionej apelacji, wskazać należy, że apelacja jest sformalizowanym środkiem zaskarżenia i wymaga m.in. wskazania zarzutów przeciwko wydanemu rozstrzygnięciu, ich uzasadnienia oraz wniosków apelacyjnych (art. 368 § 1 k.p.c.). Złożona apelacja jedynie formalnie spełnia powyższe wymogi. W istocie bowiem wobec uchylenia zawartego w punkcie 2 wyroku zarządzenia o zwrocie pozwu, brak jest orzeczenia, od którego powodowie mogą wnieść apelację. W powyższym wyroku bowiem Sąd Rejonowy w żadnej części nie oddalił żądania pozwu. Jak wskazał Sąd Najwyższy w uchwale 7 sędziów z dnia 15 maja 2014 roku, III CZP 88/13, pokrzywdzenie orzeczeniem (gravamen) jest przesłanką dopuszczalności środka zaskarżenia, chyba że interes publiczny wymaga

merytorycznego rozpoznania tego środka. W konsekwencji brak jest podstaw do zaskarżenia orzeczenia w części uwzględniającej powództwo.

Zgodnie z art. 373 k.p.c. sąd drugiej instancji odrzuca na posiedzeniu niejawnym apelację, jeżeli ulegała ona odrzuceniu przez sąd pierwszej instancji. Jeżeli dostrzeże braki, do których usunięcia strona nie była wezwana, zażąda ich usunięcia. W razie nieusunięcia braków w wyznaczonym terminie, apelacja ulega odrzuceniu.

W niniejszej sprawie apelacja powodów podlegała odrzuceniu, o czym orzeczono w sentencji.

SSO Tomasz Szaj SSO Agnieszka Tarasiuk – Tkaczuk SSO Zbigniew Ciechanowicz